

Contes despullats

Josep Palau i Fabre
El valencià d'Estocolm

I així Vicent anà fent-se vell, sense adonar-se'n. A mesura que envellia, a mesura que els hiverns passaven, recordava el seu país i el sol del seu país, de l'horta... I recordava Sueca. S'adelitava, sobretot, cada vegada més, en la membraça de les taronges i dels camps de tarongers, extensos, inacabables. Encara que allí resultaven força cares, procurava ingerir tantes taronges com podia, com si el seu país estigués concentrat en aquells fruits. Són com sols, solia dir, són com sols xops d'aigua que apaguen la set i alimenten. Quan estava malalt es feia portar, al preu que fos, tres o quatre quilos de taronges. Aquesta era la millor medecina per a gairebé tota mena de mals: refredat, grip, debilitat, reuma... Gairebé no comprenia com, al seu país, al Regne de València, tenint com tenen les taronges a l'abast de la mà, la gent podia estar malalta. Gairebé no comprenia com podien morir, si la taronja ho guaria tot. Li semblava que si hagués tingut taronges al seu abast com a València li haurien desaparegut tots els mals, totes les xacres. En parlava tant i tan sovint a la seva dona, la Lena, i al seu fill, que aquella un dia acabà per dir-li, enutjada:

-¿Per què no t'hi quedaves?

Vicent era prou galant i intel·ligent per contestar-li:

-Jo t'havia d'haver dut allí!

Aleshores recordà totes les xiquetes que havia tingut a Estocolm, acabant per la seva dona. No es pot tenir tot, pensava. Però si ara pogués tenir un bon suc de taronja a la seva disposició com quan era jove hi tenia les dones, estava segur que es regeneraria, que es rejuveniria.

Alguna vegada dissertava sobre la varietat de les taronges. Hi havia les de pell fina, polida, brillant, com si fossin enllustrades, fetes per ser acariciades abans de ser menjades. Hi havia les de pell gruixuda, rugosa, amb una espessa capa protectora -a vegades molt espessa- de cel·lulosa, que els conservava la frescor, que protegia el líquid interior, la polpa, i que permetia pelar-les fàcilment amb les mans.

En parlava al seu fill, quan Lena no hi era, i aquest creixia imaginant un verger on les taronges es collien sense permís, a tota hora del dia i de la nit, i durant tot l'any, en uns arbres sense fulles, una taronja tocant l'altra.